

alene ere valgte ved Lodtrækning, og saa vælges desuden af selve Retten 12. Af disse saaledes Valgte have saa begge Parter Lov til at udflyde indtil 20, og dersom Parterne ikke benytte deres Ret fuldt ud, bliver Resten atter udstudt ved Lodtrækning, og efter dette tages endnu 14 ud ved Lodtrækning, Altsammen naturligvis af samme Grund og med samme Hensigt, nemlig at hindre Parterne i at spekulere i Dommernes Sympathier og Antipathier. Det er altsaa saa langt fra at være noget Nytt, der her foreslaas fra vor Side, at det kun er, hvad der finder Sted i andre Landes Forsatninger, navnlig i de Landes, der bygge deres Domstole mere eller mindre paa Juryssystemet. Ligesom derfor det ærede Medlem mente, at vi gif Landssthingets Ret eller Retfærdigheden for nær ved at give Anklagemagten Repræsentation i Retten, jo er fuldstændig i Strid med andre Landes Forsatninger, saaledes er jo ogsaa Alt det, han har sagt om Lodtrækningen, i fuldstændig Strid med andre Landes Forsatninger. Vort Forslag her er bygget paa samme Princip, hvorefter Retten sammenfattes i Schweiz og Østerrig og navnlig i Schweiz, og dette er det eneste fornuftige Princip, hvis man virkelig vil opnaa, at Rigsretten skal blive det, den er bestemt til. Thi hvad Rigsrettens Opgave er, det er det Afgjørende. Hvis man vil kritisere Forslaget, saa skulde man — først og fremmest naturligvis, naar man vil stille det frem som noget Mærkværdigt og Nytt — helst vide, hvad der ellers gjælder i Verden, men da dette ikke er det Afgjørende, idet det jo maa være ganske ligegyldigt, om det ikke gjælder noget som helst andet Sted i Verden, naar det blot tilveiebringer, hvad der skal naaes ved Rigsretten — saa maa man dernæst fremfor alt Andet blive klar paa, hvad der er Bestemmelsen med Rigsretten.

Rigsrettens Bestemmelse er en dobbelt, nemlig dels at dømmes til Straf og Erstatningen, hvor noget Saadant finder Sted, og dels at afværge, at Grundloven bliver overtraadt. Det ærede Medlem synes ligesom saa mange Andre at have en underlig Forestilling om Rigsrettens Opgave. Han siger, at det Gruelige kunde jo tænkes, at denne Domstol, der jo slet ikke har juridisk Dannelse, at denne Domstol med sine usjuridiske Medlemmer kunde gaa hen og dømmes i Dag paa en Maade, i Morgen paa en anden. Ja, jeg vil indrømme, at det er en Ting, der kan tænkes ved enhver som helst Domstol, der ikke bestaar af professionelle, fast ansatte juridiske Dommere. Det er en Ting, som det ærede Medlem vil kunne risikere ved enhver som helst Domstol eller

Rigsret i alle Landes Forsatninger, og enhver Jury i et hviileksomt Land, der har Nævninger, vil ikke kunne lade sig bestemme af det, man kalder Domstolens Praxis, og det gjøre de heller ikke. Spørgsmaalet om „styldig“ eller „ikke styldig“ afgjøres sandelig ikke af Hensynet til tidligere Jurys Skjøn, men efter de enkelte Medlemmers Skjøn, og det Samme gjælder omtrent alle Rigsretter i Verden, som ere Lægmandsretter. Thi at der dannes sig en Retspraxis, er kun muligt i de rent juridiske kollegiale Retter, og det er altsaa ikke en Gang sikkert hos os, da vor Rigsret for Halvdelenes Vedkommende er en Lægmandsret, som ikke er bundet til nogen som helst Praxis, og heller ikke nu vil følge samme Praxis, hvis der dannes sig andre politiske Forhold end de, der bestod paa den Tid, Retten blev valgt. Men det er overhovedet ikke Rigsrettens Opgave at slaa en Retspraxis fast eller overhovedet at slaa nogen som helst Fortolkning af Grundloven fast, det er det, man saa mærkværdig ofte tror og ser komme frem baade i Bladene og paa anden Maade, at det egentlig er Rigsretten, der skal afgjøre Kompetence-spørgsmaal, tvivlsomme Fortolknings-spørgsmaal, som om det var en højere Instans, man kunde spørge, der gennem sin højere Indsigt skulde være en Slags Overfortolkningsinstitution. Det er slet ikke Tilfældet; Rigsretten har, som enhver anden Domstol, naar det ikke udtrykkelig er bestemt, at det skal være anderledes, udelukkende den Bestilling at idømme Straf og Erstatning — slet ikke Andet; og hvad der ligger ud over det, ligger ganske ud over Domstolens naturlige Opgave. Der findes ganske vist i enkelte Lande Domstole, som have det specielle Hverv at afgjøre Kompetence-spørgsmaal, men saa er det udtrykkelig nævnt, hvorimod dette, at det skulde være Domstolens Opgave, at slaa en Praxis fast, danne en Slags Fortolkning gennem Retspraxis, er i fuldstændig Strid med den almindelige Opfattelse af Domstolens Betydning, som man har i alle Lande, hvor Jurien er principmæssig anerkjendt for den bedste og rigtigste. Det er den jo efter vor Forsatning ogsaa, skjøndt den faktisk ikke er vor Retstilstand, fordi den ikke er bleven indført. Nei, der har det ærede Medlem som saa mange Andre ladet sig lede vild af de daarlige Baner, man er kommen i som Følge af de kollegiale Retter, rent juridiske Domstole, som vi have. Thi der er det ganske vist ifølge Sagens Natur, at den ene kommer til at rette sig efter den anden, og rette deres Afgjørelse efter tidligere Afgjørelser, hvorefter man kommer til at danne en Slags Retskilde, som man kalder Retspraxis,